

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 605

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 9 Φεβρουαρίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ. 8.—
Τὰς ἐπαρχίας.	8.50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Έν Ρωσσίᾳ.	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήτσου Χατζοπούλου: Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, διήγημα. — Guy de Maupassant: Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, διήγημα. — Γεωργίου Προδέρ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτς: ΙΣΠΑΝΙΑ. — ΠΟΛΥ ΠΛΟΥΣΙΑ, διήγημα κατὰ τὸν Paul Bonhomme, ὑπὸ Αἰσώπου.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΙ ΠΡΟΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀνέπνευσα, ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε πολὺ ἀκόμα. Κατερχόμεθα εἰς τὴν βάρκαν, καὶ εἰς ὀλίγας στιγμὰς πατῶμεν τὴν γῆν τῆς Πρεβέζης. Ἀχ! ὅσα βλέμματα προσηλοῦντο περίεργα ἐπάνω μου, ὅσοι ὑποχωροῦσαν κατὰ τὴν διάβασίν μας, ἐνόμιζα ὅτι εἶχον τὴν δύναμιν ν' ἀνταγνώσκουν τὸ μυστικόν μου, καὶ ἐπασχά πολὺ. Τὰ μικρὰ μὲ κατέπνιξαν. Μοῦ ἔδωσαν καὶ τὰ δύο τὰ χέρια, καὶ μὲ διεβεβαίουν ὅτι δὲν θὰ μ' ἀφήσουν νὰ φύγω πλέον ἀπὸ σιμά των.

— Σὰς ἀρέσει ἡ Πρέβεζα, εἶ! καὶ δὲν εἶνε καλὴ πόλις, ὥστε νὰ μὴ θέλῃ κανεὶς νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ, τί λέγετε, κυρία Μαρία; Ὁ μπαμπὰς ἠθέλησε νὰ τὰ πειράξῃ, καὶ τοῖς εἶπεν, ὅτι θὰ φύγωμεν ὀγλήγωρα.

— Τί νὰ κάμετε!... ἀμ' δὲ θὰ φύγετε ἔτσι εὐκολα, δά, ποῦ θαρρεῖτε.

— Τὰ διαβατήριά σας, κύριε! ἠκούσθη αἶφνης σοβαρὰ φωνή.

Ἐγὼ εἶδα ἕνα Τούρκου ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, ποῦ μὰς ἐχαιρέτα ὑποκλινόμενος.

Τὰ μικρὰ τὸν ἐπλησίασαν, καὶ τὸν ἐχαιρέτισαν γελῶντα.

— Καλ' ἡμέρα, μπαρμπά Χαμέτ, καλ' ἡμέρα, μπαρμπά Χαμέτ.

— Τὰ διαβατήρια θέλετε; προσέθηκεν ἀξιοπρεπῶς ὁ Γιωργάκης, εἶ! περνᾶτε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ σπῆτι νὰ πάρετε τὸν καφέ σας.

Ἦρχισα νὰ ἐκπλήττωμαι μαζί μὲ τὸν μπαμπά. Ὁ διηγηματογράφος ἐμειδία πονηρῶς ὑπὸ τὸν λεπτοφυῆ ξανθὸν μύστακά του. Φθάνομεν εἰς τὸ σπῆτι. Ἐνὰ μικρὸ πλκατάκι τῶν Ἀθηνῶν, τὸ σπῆτι τοῦ ἱατροῦ. Ἐκεῖ μὰς ὑπεδέχθη ἑξαλλος ἡ θεὰ Μαντώ, ἡ μαγείρισσα καὶ ἡ οἰκοκυρά συγχρόνως τῆς εἰκίας. Ἡ αἶθουσα εἶνε ἀπλὴ, ἀπλουστάτη, μὲ τὰ ἐλαφρὰ διατρυπα ἐγχωρίου κατασκευῆς παραπετάσματά της, μὲ τὰ γυμνὰ καθρὰ ἐπιπλά της.

Ἡ Χρυσούλα μοῦ ἐβάλλει τὸν πῖλον καθεζομένη ἐπὶ τῶν γονάτων μου, μοῦ ζητεῖ τὰ γάντια μου, καὶ ὁ Γιωργάκης ἀρπάζει τὸν πῖλον τοῦ μπαμπά. Μὰς τοποθετοῦν καὶ τοὺς δύο εἰς τὰς θέσεις μας οἱ μικροὶ οἰκοδεσπόται εὐπρεπίστατα, μὲ χαριτωμένους κινήσεις. Ἐκρτοῦσα τὰ γέλια μου, μ' ὅλην τὴν ταραχὴν τῆς προσδοκίας μου. Γυρίζω τὰ μάτια μου πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ βλέπω τὴν εἰκόνα του, καὶ ἐκείνην τῆς ἀποθανούσης συζύγου του.

Ἡ αὐτὴ γλυκύτης καὶ ἐπὶ τῶν δύο ἀνθρωπίνων ἐκείνων προσώπων εἶνε διακεχρμένη. Μὰς προσφέρουν κατὰ τὴν συ-